

Arrest

nr. 65 806 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. BOSSAERT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 februari 2010 en dient een asielaanvraag in op 16 februari 2010.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 februari 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) waar verzoeker werd gehoord op 23 maart 2011.

Op 5 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Dinga, Gujrat (Pakistan). Sinds begin 2007 zou u een actief lid zijn van de Pakistan Muslim League-Quaid-e-Azam

("PML-Q"). U regelde de programma's van de partij voor de verkiezing van 18 februari 2008. Sinds 2007 zou u President zijn van de "Tariq Lovers". Op 7 februari 2008 nam u deel aan een manifestatie voor de "PML-Q" waarbij u mensen naar deze manifestatie bracht. Er ontstond ruzie met een tegenpartij. Uw vrienden vertelden u dat er een klacht was neergelegd tegen u. Na 18 februari 2008 bent u vertrokken naar Lahore. Drie maanden nadien werd u aangevallen. U verhuisde naar een ander adres in Lahore en daarna ging u naar Karachi. Daarna bent u via Polen naar België gekomen, waar u op 16 februari 2010 uw asielaanvraag indiende. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen niet coherent, tegenstrijdig en vaag zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Zo beweerde u eerst dat de "Tariq Lovers" werden opgericht tijdens de verkiezingen van 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.5). Daarna verklaarde u dat u President van de "Tariq Lovers" was geworden in 2007. U stelde dat de "Tariq Lovers" in 2007 opgericht werden (zie gehoorverslag CGVS p.7). Volgens uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op dd. 22 februari 2010 (zie CGVS vragenlijst p.2) zou u echter President zijn sinds 2008. Uw antwoorden aangaande uw Presidentschap en oprichting van de "Tariq Lovers" zijn dus tegenstrijdig. Daarenboven zijn uw verklaringen aangaande uw activiteiten voor de "Tariq Lovers" niet coherent. Eerst stelde u dat u alles deed voor de "Tariq Lovers" en vervolgens zei u dat u niets deed voor de "Tariq Lovers" (zie gehoorverslag CGVS p.8).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw activiteiten voor de Pakistan Muslim League-Quaid-e-Azam ("PML-Q") vaag en tegenstrijdig zijn. U stelde dat u enkel de programma's voor de "PML-Q" tijdens de verkiezingen regelde. Het is dan ook bevreemdend dat u niet kunt aangeven waaruit het programma van de "PML-Q" bestaat (zie gehoorverslag CGVS p.8). Daarna verklaarde u dat de partij het land wil verbeteren en de mensen wil dienen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dit is een vage en algemene beschrijving. Voorts beweerde u dat u ging stemmen in de kieskring 107. Toen u werd gevraagd of het de nationale of provinciale kieskring betrof en welke letters, antwoordde u dat 107 voor beide gold (zie gehoorverslag CGVS p.4). Wat de nationale kieskring betreft is dit correct. Uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de provinciale kieskring nummer 107 in Hafizabad ligt, en dus in een andere provincie dan die waar u woonde en diende te stemmen. Aangezien u gestemd zou hebben en lid was van een politieke partij die deelnam aan de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS p.4), mag men van u verwachten dat u zou weten tot welke kieskring u behoort. Gezien deze vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke profiel. Dit breekt logischerwijze dan ook uw ingeroepen vrees voor vervolging af.

Dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn, blijkt ook uit andere elementen. Ten eerste verklaarde u dat uw problemen begonnen na de verkiezingen van 18 februari 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.10). U nam deel aan een manifestatie op 7 of 8 februari 2008. Er ontstond ruzie met de tegenpartij en er vielen gewonden. U stelde dat er een klacht werd neergelegd tegen uzelf en anderen waardoor u het land moest verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uw problemen begonnen dus al eerder, in tegenstelling tot wat u verklaarde. Over deze manifestatie kon u ook geen documenten voorleggen. Ten tweede vertrok u na 18 februari 2008 naar Lahore, waar u na ongeveer drie maanden werd aangevallen.

Vervolgens ging u naar een tweede adres in Lahore, waar u twee maanden hebt verbleven (zie gehoorverslag p.12). Daarna vertrok u naar Karachi (zie gehoorverslag p.12). Eerder verklaarde u dat u van 2008 tot 2009 in Lahore hebt verbleven (zie gehoorverslag p.2). Uw verklaringen over uw verblijfplaatsen zijn vaag en incoherent (zie gehoorverslag p.2). Ten derde bleef u ondanks concrete vragen van het CGVS vaag over de aanval in Lahore (zie gehoorverslag p.12). U hebt geen bescherming gezocht bij de politie of bij een hogere instantie aangaande deze aanval in Lahore (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute ongeloofwaardig overkomt. U verklaarde eerst dat u eind 2008 in Polen bent toegekomen (zie gehoorverslag CGVS p.9). Daarna beweerde u dat u in de zevende of achtste maand van 2008 uit Polen naar België bent vertrokken (zie gehoorverslag p.10), wat op zich al tegenstrijdig is aan uw verklaring dat u van 2008 tot 2009 in Lahore verbleef (zie gehoorverslag p.2). Er mag aangenomen worden dat indien uw vrees voor vervolging reëel was, u reeds in Polen asiel had kunnen aanvragen. Dit alles doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten slotte dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw asielaanvraag, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker wijst erop dat hij vervolgd wordt omwille van zijn politieke overtuiging en dat er geen discussie bestaat over zijn lidmaatschap van de PML-Q: hij legt in dit verband immers een stuk neer van de lokale voorzitter van de PML-Q, district Gujrat, waarin wordt bevestigd dat verzoekers leven in gevaar is omwille van zijn politieke overtuiging.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat er in Pakistan politieke spanningen zijn waarbij geweld en terreuraanslagen niet geschuwd worden. Hij meent dat de verklaring van de voorzitter van de PML-Q, district Gujrat, aantoonde dat verzoeker in geval van terugkeer een ernstig risico loopt op ernstige schade en dat Pakistan geen bescherming tegen dit risico kan verlenen omdat het Pakistaanse militaire regime door deze onderlinge politieke verdeeldheid zelf aan de macht tracht te blijven. Verzoeker meent dat deze schriftelijke verklaring een bewijs vormt van het bestaan van een persoonlijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij het verzoekschrift wordt een nieuw document toegevoegd: een kopie van een handgeschreven verklaring in het Engels van M.T.M., voorzitter van de Pakistan Muslim League Quaid-e-Azam, district Gujrat, van 20 april 2011 vergezeld van een beëdigde vertaling naar het Nederlands. In dit stuk bevestigt deze voorzitter dat verzoeker, van wie de naam vermeld wordt, sinds 2008 een heel actief lid is van de PML-Q en door zijn politieke activiteiten doodbedreigingen kreeg van de politieke partij PML-N, dat er valse procedures tegen hem zijn, dat hij in levensgevaar verkeert, dat het niet veilig zou zijn voor verzoeker om naar Pakistan terug te keren, dat hij zal aangehouden worden als hij terugkomt en dat hij veilig is in het buitenland.

2.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift een handgeschreven verklaring van een lokale voorzitter van de PML-Q waaruit blijkt dat verzoeker sinds 2008 lid is van deze partij en omwille van zijn lidmaatschap problemen ondervindt.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers asielaanvraag niet coherent is, tegenstrijdig en vaag. Dit wordt in de bestreden beslissing op gedetailleerde wijze uiteengezet. Inzake de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn lidmaatschap van de PML-Q, merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker niet kon aangeven waaruit het programma van de PML-Q bestaat en dat verzoeker geen correcte informatie kon geven over de kieskring waartoe hij behoort, wat nochtans wel kan worden verwacht van iemand die gestemd zou hebben en lid was van een politieke partij die deelnam aan de verkiezingen. In de bestreden beslissing wordt er eveneens op gewezen dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, ondermeer omdat verzoeker zowel verklaarde dat hij na de verkiezingen van 18 februari 2008 naar

Lahore vertrok waar hij in totaal vijf maanden verbleef en toen naar Karachi vertrok, als verklaarde dat hij van 2008 tot 2009 in Lahore heeft verbleven en omdat hij ondanks concrete vragen vaag bleef over de aanval in Lahore en in dit verband geen bescherming heeft gezocht bij de politie of bij een hogere instantie. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier (gehoorverslag CGVS, pagina's 2, 12 en 13).

Verzoeker betwist zijn vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen geenszins in het verzoekschrift. Hij verwijst enkel naar het bijgevoegd stuk.

De Raad wijst erop dat het stuk dat verzoeker voorlegt een kopie betreft van een handgeschreven verklaring van een lokale voorzitter van de PML-Q waaruit blijkt dat verzoeker sinds 2008 lid is van deze partij en omwille van zijn lidmaatschap problemen ondervindt. Aan een kopie kan slechts een relatieve bewijswaarde worden toegekend. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Gelet op het door verzoeker niet betwiste vaag, tegenstrijdig en ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen, kan hem niet het voordeel van de twijfel worden verleend. Dit voordeel kan, zoals hierboven reeds gesteld, enkel worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de afgelegde verklaringen. Het voordeel van de twijfel geldt daarbij slechts wanneer de afgelegde verklaringen plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voorgelegde stuk dat geen officieel karakter en geen bewijswaarde heeft, is derhalve niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

In het verzoekschrift steunt verzoeker zich enkel op dit stuk om aan te tonen dat hij wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande kan dit stuk echter geen wijzigingen aanbrengen in hetgeen werd vastgesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De middelen zijn ongegrond.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET